

A kályha melege

Ha hallgattam volna nagyanyámra, nem kellett volna ott dideregnünk. Ha időben elmegyünk aludni, talán észre sem vettük volna, hogy elfelejtett begyújtani a kályhába. Míg a filmet néztük, addig bebújtunk a pokrócba, kellemes meleg volt. De most rendesen vacogtunk a hidegtől. Kival összesúgtunk, most mi legyen, ki megy a nagyinak szólni? Kiszámolóval dönt el, hogy én leszek az a bátor, aki megkéri: varázsoljon nekünk végre meleget a szobába.

Nagyi ilyenkor a kiskonyhában rakodott, készítette a dolgokat másnapra, vagy az állatokat látta el. Ez a kis épület külön állt a háztól, az ablakból villanyfény szűrődött ki. Egy szál pizsamában futottam át, óvatosan nyitottam ajtót. Amikor lenyomtam a kilincset, az megnyikordult. Belestem, bent van-e nagyi, esetleg menjek tovább máshová keresni. Amint megpillantott, mérgesen vont össze a szemöldökét, kezét csípőre tette, úgy kezdte el a mondókáját:

– Neked már régen az ágyban a helyed. Megbeszéltük, hogy már nem jöttök ki, mert nagyon hideg van.

– Igen, így volt – bólogattam szaporán –, viszont nagyon fázunk. Be kellene gyújtani a kályhába, és mi nem merjük megcsinálni. A múltkor is megszidtak, amikor befűtöttem – folytattam volna a mondandóm, amit gondosan előkészítettem a fejemben, viszont nagyi félbeszakított.

– Nincs begyújtva? – csapta össze a kezét csodálkozva. – De hiszen az este voltam ott... – itt elhallgatott, felkapta a kedvenc horgolt szvetterét a székről, a vállamra terítette, és visszairányított a kisszobába, ahova elszállásolt. Amikor beléptünk, Kati az ágyon ücsörgött fagyosan. Hatalmas köszönéssel üdvözölte nagyit, mintha aznap még nem is találkoztak volna.

– Bújjatok be a dunna alá, de gyorsan, mielőtt megfáztok! – utasított a nagyi határozottan. Lerúgtam a papucsomat, és bemásztam Kati mellé. Igyekeztünk úgy elhelyezkedni, hogy lássuk, mit művel a nagyi. Mi le voltunk tiltva a tüzelésről. Amióta jól befűtöttem otthon, szigorúan csak felnőttek felügyelete mellett lehet rakni a tűzre. Pedig amikor ez megtörtént, én nagyon fáztam, a többiek aludtak. Mire felébredtek, a kályhacső szinte izzott. Anyu megijedt, apu leszidott, azóta nem kísérleteztem. Viszont mindig szerettem nézni a lángok táncát. Kival egy dunna alatt összekuporodva, hason fekvé vártuk a csodát.

Nagyi kinyitotta a kályhán lévő alsó, nagyobb ajtót. Ott volt egy kisebb is, azt is használta. Ahogy láttam, minden elő volt már készítve. Valahonnan gyufa került

elő, sercenés hallatszott. Enyhe világosság támadt, ahogy életre keltette a láng a papírt. A tűz halk pattogással terjedt át az apróbb, majd a nagyobb fadarabokra.

Lenyűgöző látvány volt, szájtátva bámultuk nagy minden mozdulatát. Amikor a kályha alsó ajtajai bezárultak, a felsőt nyitotta ki. Meg akart bizonyosodni róla, hogy most már tényleg meleg lesz a szobában. Még egy kicsit várt, majd szemet is dobott a tűzre, és felénk fordult.

– Na, kismadárkám, most már ideje aludni, tényleg későre jár, alig pislogtok. Menjen mindenki a saját helyére. Gyertek, betakarlak benneteket! – azzal nyúlt is a dunna után. Mind a ketten kaptunk egy pusztit a homlokunkra, izegve-mozogva, de elhelyezkedtünk. Mielőtt nagy kilépett volna az ajtón, még hallotta, ahogy Kati álmos hangon suttogja nekem:

– Hallgatnunk kellett volna nagyira, akkor most nem fáztunk volna... – azzal velem együtt álomba szenderült.

(A Pegazus alkotópályázat próza kategóriájának 3. helyezette)

Magyari Márton: Ragyogás (színes világos, színes sötét) (2023)